

somhed, der bygger på direktivet. Herefter vil der ikke være mulighed for at opretholde særlige regler om reservefonds i bygningsbrandforsikringselskaber. Tilsvarende gælder bestemmelserne om garantifond og startgrundlag, jfr. § 1, litra l og litra m i 1889-loven.

Ifølge § 1, litra i, i 1889-loven skal den erstatning, der udbetales i tilfælde af en ejendoms tilintetgørelse eller beskadigelse, normalt anvendes til bygningens genopførelse. Denne bestemmelse er i dag først og fremmest begrundet i hensynet til at forebygge uagtsom eller forsætlig brandstiftelse.

Præventionshensynet tilgodeses imidlertid af bestemmelser i forsikringsaftaleloven, hvorefter den sikrede ikke har noget krav mod selskabet, hvis han forsætlig fremkalder forsikringsbegivenheden. Efter samme lov skal det, hvis den sikrede fremkalder forsikringsbegivenheden ved grov uagtsomhed, afgøres under hensyn til skyldgraden og omstændighederne i øvrigt, om erstatning skal ydes, og i bekræftende fald med hvilket beløb. Loven indeholder endvidere en bestemmelse om, at selskabet i tilfælde af simpel uagtsomhed kan afkorte indtil 5 pct. i erstatningen.

De nævnte bestemmelser, der kan suppleres med en regel i selskabernes vedtægter om, at udbetaling af forsikringssummen til fri rådighed er afhængig af selskabernes tiltræden i hvert enkelt tilfælde, vil være tilstrækkelige til at varetage det præventive hensyn. De er derfor ikke gentaget i lovforslaget.

Ifølge 1889-lovens § 1, litra i og litra j, må en erstatning for brandskade ikke udbetales til fri rådighed uden panthavernes samtykke. Endvidere skal en branderstatning, når ejerens krav fortabes, fordi skaden skyldes hans forsæt eller uagtsomhed, forbeholdes panthaverne og de andre berettigede i ejendommen. Bestemmelserne har i dag næppe nogen selvstændig betydning ved siden af forsikringsaftalelovens § 86 og § 87 og foreslås derfor ikke opretholdt.

Det er i § 2, litra a, i 1889-loven bestemt, at umyndiges og offentlige stiftelsers midler kan anbringes i ejendomme, hvis bygninger er indtegnet i en godkendt bygningsbrandforsikringsforening. Dette privilegium blev tillagt væsentlig betydning under forhandlingerne forud for 1889-lovens vedtagelse, men privilegiet vil miste sin betydning for selskaberne, når der indføres generelle regler om bygningsbrandforsikring. Hensynet til de umyndiges varetages i dag af reglerne om anbringelse af umyndiges midler, jfr. herved § 10 i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 330 af 16. september 1966, hvorefter anbringelse af umyndiges midler kun kan ske i faste ejendomme, hvis bygninger er brandforsikrede

i et af staten anerkendt brandforsikringselskab. Reglen i 1889-loven foreslås derfor ikke opretholdt.

At de specielle bygningsbrandforsikringselskaber nu inddrages under lov om forsikringsvirksomhed vil betyde, at de må drive deres virksomhed på samme lovgrundlag som andre skadesforsikringselskaber, bortset fra de i §§ 121 a)-c) foreslåede bestemmelser. De vil ikke længere have en fortrinstilling til at tegne bygningsbrandforsikring, men vil på den anden side kunne få koncession til andre former for forsikringsvirksomhed. Selskaber, herunder aktieselskaber — der hidtil ikke har forsikret mod bygningsbrandskader — vil kunne få koncession hertil.

Bestemmelsen i § 121 a, stk. 1, om pligten til som hovedregel at overtage forsikring af enhver bygning vil ligesom den tilsvarende bestemmelse i 1889-loven næppe få større praktisk betydning, men hensynet til realkreditten taler for en regel, der sikrer, at en forsikringstager altid har adgang til at tegne bygningsbrandforsikring. Selskabet bestemmer de nærmere vilkår for forsikringen.

Undtagelserne i stk. 2 svarer til principperne i § 1, litra a, i 1889-loven. Der er ved formuleringen taget hensyn til de nugældende bestemmelser i selskabernes vedtægter. Bestemmelsen angiver de principielle begrænsninger i selskabernes forpligtelse til at tegne forsikring. En nærmere præcisering kan således ske i selskabernes vedtægter.

Litra a omfatter dels bygninger, der ikke er lovligt opført, dels bygninger der er indrettet i strid med andre brandpræventive bestemmelser, f. eks. bestemmelserne i stærkstrømsreglementet.

Litra b sigter navnlig til ødegårde og andre forladte bygninger, der erfaringsmæssigt frembyder særlig stor brandrisiko. Det forudsættes, at bestemmelsen kun anvendes, hvor der er tale om en væsentlig forøget risiko for den pågældende bygning, således at selskabet ikke kan afvise at forsikre eller ophæve forsikringen for enhver bygning, der henstår ubenyttet.

Ifølge § 1, litra a, i 1889-loven er der ikke forsikringspligt for bygninger, hvor der foregår særlig brandfarlig virksomhed. Denne bestemmelse er ikke opretholdt, da der næppe er behov for en sådan regel. Ønskes en sådan virksomhed forsikret, vil forsikringselskabet ved præmiefastsættelsen kunne tage hensyn til den særlige brandrisiko, der knytter sig til en sådan virksomhed.

Bestemmelserne i § 121 b svarer til § 1, litra f og litra g, i 1889-loven. Udtrykket „præmie“ er anvendt som fællesbetegnelse for forsikringspræmie, kontingent og medlemsbidrag, herunder ekstraordinære medlemsbidrag.